

פקודת העברות התכופות (פרוצידורה) (תקון).

מס' 60 לש' 1936.

פקודה הבאה לתקן את פקודת העברות התכופות (פרוצידורה), 1935.

הנציב העליון לפלשתינה (א"י), מחוקק בזה בעצתה של המועצה הפלשתינאית (א"י) לאמור:—

השם הקצר.	פקודה זו תקרא פקודת העברות התכופות (פרוצידורה) (תקון), 1936, ופקודה
מס' 24 לש' 1935.	העברות התכופות (פרוצידורה) 1935, (שתקרא להלן הפקודה העיקרית) ופקודה
	זו תקראנה יחדיו פקודות העברות התכופות (פרוצידורה), 1935-1936.

תקון סעיף 2 מן הפקודה העיקרית.	2. סעיף 2 מהפקודה העיקרית יתקן ע"י מחיקת התנאי לסעיף 2 והחלפתו
	בתנאי דלקמן:—

„בתנאי שמותר לו לבית המשפט הנ"ל, משקבל הוכחה המניחה את דעתו כי ההזמנה נמסרה כאמור בסעיף זה, וכן כי הנאשם נראה כפתות מכן ארבע עשרה שנה או כאדם שאינו שפוי בדעתו, לגשת ולברר את האשמה במעמדו של צד אחד בלבד, ולחרוץ פסק מלא וממשי מכל הבחינות, ממש כאילו ציית אותו צד להזמנה לדין והופיע בעצמו בפני בית המשפט“.

א. ג. ווקאפ
נציב עליון.

15 באוגוסט, 1936.

פקודת השבועות

מס' 61 לש' 1936.

פקודה המסדירה את ענין השבעת השבועות, קבלת הן צדק, הצהרות בשבועה, והצהרות.

הנציב העליון לפלשתינה (א"י) מחוקק בזה בעצתה של המועצה הפלשתינאית (א"י) לאמור:—

השם הקצר.	1. פקודה זו תקרא פקודת השבועות, 1936.
-----------	---------------------------------------

פירוש.	2. בפקודה זו יהיו למונחים דלקמן הפירושים שבצדם:—
--------	--

„הצהרה“ פירושה הצהרה שנתן וחתם אדם מרצונו הטוב, פרט לשבועה, להצהרה בשבועה ולהן צדק.

„רושם“ פירושו הרושם הראשי או העוזר לרושם הראשי של בית המשפט העליון, או הרושם או סגן הרושם או העוזר לרושם של בית משפט מחוזי.

3. כל מקום שיש צורך באחד הדברים דלקמן לאיזו מטרה שלא נקבעה לה הוראה בכל פקודה אחרת או חוק אחר:—

(א) כשדרושים איזו שבועה, הן־צדק, הצהרה בשבועה, או הצהרה לצורך כל בית משפט או ענין בפלשתינה (א"י), או

(ב) כשדרושים כל שבועה, הן־צדק, או הצהרה לצורך כל בית משפט או לרישומו של כל מסמך מחוץ לפלשתינה (א"י), או

(ג) כשיש צורך להשביע כל אדם בשבועה או לקבל ממנו הן־צדק, הצהרה בשבועה או הצהרה, או

(ד) כשאיזה אדם רוצה למסור הודעה, אם בשבועה ואם בצורה אחרת, או

(ה) כשאיזה אדם רוצה לקיים בחתימה מסמך אשר לכתיבתו וחתימתו דרושים שבועה, הן־צדק, הצהרה בשבועה או הצהרה, הרי מותר לו לרושם או לשופט שלום להשביע אותה שבועה או לקבל אותו הן־צדק, הצהרה בשבועה או הצהרה, וכן מותר להם לקיים בחתימה אותו מסמך.

המסכות להתקין תקנות.

4. רשאי זקן השופטים באישורו של הנציב העליון להתקין תקנות שיש לקיימן, עד כמה שהמסכות תרשינה, ביחס לכל שבועה או הן־צדק שנתקבלו, או לכל הצהרה או הצהרה בשבועה שניתנו, או לכל מסמך שקויים בחתימה עפ"י הוראות הסעיף הקודם של פקודה זו.

בתנאי שער שלא תשונינה או תבוטלנה תקנות כאלו, יהא תוקף לתקנות הכלולות בפקודה זו.

תוספת.

תקנות.

הגדרות.

1. בתקנות אלה יהיו למונחים דלקמן הפירושים שבצדם:—

(א) המונח „אדם המשביע שבועה” יכלול את הרושם או שופט השלום המשביע את השבועה, או המקבל את ההן־צדק, ההצהרה בשבועה או ההצהרה;

(ב) המונח „פרשת השבועה” פירושה הערה בסופה של הצהרה בשבועה או של הצהרה, המוסרת את שמותיהם של הצדדים הנשבעים, ושל הפקיד שבמעמדו הם נשבעים, וכן את התאריך ושאר פרטים נחוצים אחרים כגון שההצהרה בשבועה או ההצהרה של סומא או של מי שאינו יודע קרוא וכתוב הוקראה לאותו אדם במעמדו של הפקיד ההוא.

2. כל מסמך הטעון שבועה, צריך לציין בו את שמו המלא, מלאכתו או מקצועו וכתובתו של האדם המוסר אותו. ישו וכתובתו של בעל המסמך.
3. מסמך הטעון שבועה, יכול להיות ערוך בגוף מדבר בעדו או בגוף נסתר, ומותר לחלקו לפסקאות נוחות המסומנות במספרים בזה אחר זה. טופס הצהרה בשבועה וכו'.
4. כל כתיבה בין השיטין, שנוי, מחיקה או טשטוש, שיעשו במסמך בטרם ניתנה שבועה עליו, טעונים קיום מאת המשביע, והלה צריך לחתום את שמו או את הר"ת של שמו בשולי הגליון לצד אותה שורה. תיקונים טעונים קיום
5. מסמך הטעון שבועה ואי אפשר לקראו או שקשה לקראו, או שלדעתו של האדם המתבקש להשביע, נכתב באופן שהוא מקל על שינויי־תרמית, הרשות בידו של המשביע לסרב להשביע, ולדרוש שיחזרו ויכתבו את המסמך. הפרוצידורה לנבי הצהרות בשבועה שאי־אפשר לקראן וכו'.
6. משניתנה שבועה על מסמך, צריך המצהיר לחתום עליו, ואם אין הוא יודע כתוב, חייב הוא לסמנו בסימנו במעמדו של המשביע. המצהיר חייב לחתום על ההצהרה בשבועה.
7. פרשת השבועה תהא כתובה בלא תלוי (כתיבה בין השיטין) או שנוי או מחיקה או שרטוט בסופו של המסמך הטעון שבועה, ולצדו של הניר, ותהא חתומה ע"י המשביע. צריך לציין בה את תאריך השבועה, ומקום השבועה בענין המסמך, וכן כי השבועה בענין המסמך ניתנה בפני המשביע. הוראות בענין פרשת השבועה.
- אם היה המצהיר סומא או חסר ידיעת קרוא וכתוב, צריך לציין במסמך עובדא זו וכן צריך לציין כי המסמך הוקרא בפניו במעמדו של המשביע וכי נראה כי המצהיר הבינו.
8. כשהמצהיר טובע את סימנו תחת לחתום, מצינין את העובדא הזאת בפרשת השבועה, וכן מצינין את העובדא כי הסימן הוטבע במעמדו של המשביע. דין מצהיר חסר ידיעת קרוא וכתוב.
9. שני בני אדם או יותר המצטרפים לשבועה על מסמך, כותבין את שמותיהם השונים בפרשת השבועה, וצריך שיפורש הדבר בפרשה כי איש איש מהם נשבע לאמיתותם של הענינים השונים שהוא הצהירם במסמך. הצהרה בשבועה מיוחדת.
10. המשביע לא יתיר לעשות כל שינוי במסמך, לאחר שניתנה עליו שבועה, בלא שיחזרו וישבעו עליו. דין שינוי בהצהרה בשבועה.
- אם צירפו את פרשת השבועה וחתמו עליה, חייב הוא לצרף למסמך שנשבע עליו פרשת־שבועה חדשה ובפרשת השבועה החדשה יזכיר את השינוי. הרשות בידו לסרב להתיר שבועה חדשה בענין המסמך, ורשאי הוא לדרוש שיחזרו ויכתבו את המסמך.
11. מי שנשבע בצורת הצהרה בשבועה ישתמש במלים בזה הלשון: — „הריני נשבע באלוהים כי זהו שמי וזהו חתימתי (או: זהו סימני) (וכאן ירמזו המצהיר על חתימתו או סמנו) וכי הדברים האמורים בהצהרה בשבועה (או במסמך אחר, כפי הענין), הם נכונים.“ טופס השבועה בהצהרה בשבועה.

מי שמוסר הן צדק או הצהרה ישתמש במלים מעין אלה: —
„הריני מצהיר בהן־צדק, בגלוי ובתום לב כי זהו שמי וזהי חתימתי (או סימני) (וכאן ירמז המצהיר על חתימתו או סימנו) וכי תוכנו של הן־צדק זה (או של הצהרה זו) הוא נכון“. ואילו לגבי הצהרה יש להוסיף את המלים „הריני מצהיר הצהרה גלויה זו בהאמיני בהכרה מלאה כי היא נכונה“.

א. ג. ווקאפ
נציב עליון.

15 באוגוסט, 1936.

פקודת הרושמים.

מס' 62 לש' 1936.

פקודה הבאה למנות רושמים של בתי משפט ידועים ולהגדיר את התפקידים שימולאו על ידיהם.
הנציב העליון לפלשתינה (א"י) מחוקק בזה בעצתה של המועצה הפלשתינאית (א"י) לאמור: —

1. פקודה זו תקרא פקודת הרושמים, 1936.

השם הקצר.

2. בפקודה זו יהיו למונחים הבאים הפירושים שבצדם, מלבד אם ענין פירוש.

הכתוב יחייב פירוש אחר: —

„רושם“ פירושו כל אדם המשמש באותה שעה במשרת הרושם הראשי או העוזר לרושם הראשי של בית המשפט העליון, או במשרת רושם או סגן הרושם או העוזר לרושם של בית משפט מחוזי, או בית משפט לקרקעות, ומשרד הרישום“ פירושו משרד בית המשפט.

3. צרף יצרפו לבית המשפט העליון ולבתי המשפט המחוזיים פקידים שיכוננו: בבית המשפט העליון — רושם ראשי או עוזר לרושם הראשי, ובבתי המשפט המחוזיים ובבתי המשפט לקרקעות: רושם, או סגן הרושם, או עוזר לרושם.

מינוי רושמים.

4. מקום שנקבע באיזה חוק או תקנה כי איזה מעשה או דבר מותר לו להעשות ע"י פקיד שבית המשפט ימנה, מותר לו לאותו מעשה או דבר להעשות ע"י הרושם.

סמכות כללית לרושם לפלא תפקידים מסויימים.

5. כל מקום שנאמר בחוק, בפקודה או בתקנות בית דין כי יש להגיש מסמך לסופר הראשי של בית המשפט, יוגש אותו מסמך למשרד הרישום.

הוראה בענין מסירת מסמך לסופר הראשי קוראין אותה כאילו הטדובר הוא במסירת מסמך למשרד.

6. למרות הוראותיהם של כל חוק, פקודה, או תקנות בית דין בענין המנהגים והפרוצידורה של בתי המשפט האזרחיים והפליליים, ישתמש הרושם בסמכויות דלקמן: —

סמכויות מיוחדות לרושמים.

ציוויים פורמליים בהוצאה לפועל.

(א) הרושם רשאי ליתן ציוויים פורמליים: —